

kesterstørrelse, idet der er en naturlig regulering gennem den virksomhed og de opgaver, som orkestrene skal varetage og gennem den indflydelse, som de lokale myndigheder har på orkestrenes tilværelse. Fremfor at ønske en lokal ensidig udbygning i større omfang af de eksisterende orkester har Statens Musikråd i sit oplæg til ministeriet peget på, at orkestrenes koncertvirksomhed bør styrkes gennem et stærkt udvidet samarbejde orkestrene imellem. Et sådant samarbejde foregår allerede i et vist omfang, når der er tale om at fremføre sådanne værker, som kræver stor orkesterbesætning, men der er ingen tvivl om, at dette samarbejde kan udbygges, selvom der endnu ikke, jfr. bemærkningerne til § 3, stk. 1, 4), indføres et egentligt formaliseret regionalt opdelt samarbejde.

Orkestrenes samarbejde med konservatorierne er allerede nævnt, men også i forhold til andre musikinstitutioner vil et samarbejde kunne være frugtbart for begge parter. Der tænkes derved på f. eks. universiteterne og deres musikvidenskabelige institutter, kommunale og andre former for musikskoler, men også på de rent formidlende musikinstitutioner, der står som koncertarrangører som f. eks. Arte og Musik og Ungdom m. v.

Endelig forudsættes det, at pligten til samarbejde med skolerne i form af skolekoncerter oprettholdes.

Til § 5.

Orkesterloven af 1961 var i sin oprindelse i princip et rammelo, der indeholdt et tilbud fra statens side om at ville yde tilskud til by- eller landsdelsorkestrenes lønningsudgifter på betingelse af, at orkestrene opfyldte de i loven fastsatte normer for størrelse, virksomhed og ledelse. Tilskuddet var på 50 pct. af godkendte lønningsudgifter, dog kunne der til et orkester i Sønderjylland ydes tilskud med 75 pct. Principielt kunne der blive tale om tilskudsydelse til andre end de bestående landsdelsorkestre, men reelt drejede loven sig om at sikre orkestrene i Odense, Ålborg og Århus og at bane vej for udbygningen af Sønderjyllands Symfoniorkester til et landsdelsorkester, hvilket opnåedes i 1963.

Efter oprettelsen i henhold til loven af 1964 af Sjællands Symfoniorkester må som tidligere bemærket landet siges at være dækket ind med symfoniorkestre, og det forekommer derfor rimeligt, at de bestående nu betragtes som permanente orkesterinstitutioner, der drives med offentlig støtte med den konsekvens, at kommuner og/eller amtskommuner og staten, som forholdet er ved landsdels-scenerne, dækker nettoudgiften ved driften fortsat således, at staten yder halvdelen af det nødven-

dige tilskud og kommunerne den anden halvdel. Under hensyn til de særlige forhold, som gør sig gældende for Sønderjyllands Symfoniorkester, foreslås dog den særordning opretholdt, at staten til dette orkester yder $\frac{3}{4}$ af driftstilskuddet og den resterende $\frac{1}{4}$ af kommunerne.

På baggrund af de tanker, som musikrådet har fremsat om landsdelsorkestrenes placering som egentlige regionsorkestre, har det været rådets opfattelse, at den kommunale støtte i hovedsagen skulle være amtskommunal og omfatte 40 pct. af driftsunderskuddet, medens hjemstedskommunen skulle tilsvare de resterende 10 pct. og have en passende repræsentation i orkesterbestyrelsen. I lovforslaget mener man ikke at burde tage stilling til, hvorledes den kommunale del af støtten skal tilvejebringes eller eventuelt fordeles lokalt. For de orkestres vedkommende, der er egentlig ambulante landsdelsorkestre som tilfældet er i Sønderjylland og på Sjælland, synes det rimeligt, at en flerhed af kommuner eller amtskommuner tilsvare den forudsatte andel af underskuddet. Derimod kan forholdene stille sig anderledes i de store kommuner, som igennem en meget lang årække alene eller i alt væsentligt har båret den lokale økonomiske byrde ved orkestrenes opretholdelse, og som betragter orkestret ikke alene som et landsdelsorkester men som byens eget orkester. Hvis en sådan stor kommune ønsker at opretholde sin hidtidige andel i tilskudsydelsen til orkestret, bør dette ikke udelukkes ved forskrifter i loven. Set fra et statsligt synspunkt må det være rimeligt at overlade det til aftale mellem de hidtil tilskudsydende kommuner og amtskommunerne, hvorledes den lokale del af dækningen af driftsunderskuddet for et orkester skal tilvejebringes. Man forventer, at amtsrådene tager initiativ til forhandling herom. For Sjællands Symfoniorkestres vedkommende forudsættes der indgået aftale om, at amtskommunerne øst for Storebælt, København og Frederiksberg forholdsmæssigt dækker den kommunale andel, og denne ordning foreslås lovfæstet.

Med hensyn til driftsudgifterne er det uden videre klart at langt den største post på et orkestres regnskab er lønningsudgifterne. Musikerlønningerne fastsættes i en overenskomst mellem Landsdelsorkestrenes Samarbejdsudvalg og Dansk Musiker Forbund efter godkendelse af de tilskudsydende kommuner og staten. I bemærkningerne til forslaget til orkesterloven af 1961 blev det udtalt, at det måtte være rimeligt at stille mod en omtrentlig ligestilling af musikerne i provinsorkestrene og musikerne i hovedstadsorkestrene i henseende til aflønning og tjenestetid. Selv om lands-